

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Deiparæ sanctitas ante Christi Inacarnationem, & quomodo Deo ex voto
consecrata fuit in templo, n. 6

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

appellatur Cælum, à Patribus, non tantum propter celestem puritatem, & excellentiam, sed etiam quia sol iustitiae Christus Dominus, qui tabernaculum suum in ea posuit, cum infuit à diuinorum honorum vberitate ab ea veluti in suo tabernaculo. Stantquam ab amato celo delatus omnes in unum, &c. I. facit &

sublime euecta, vic. 4. s. & 6. ostendimus, Christo quoque præ reliquis magis est vicina Sanctus quoque Thomas 3. par. q. 27. art. 1. ad 1. Virginem probatuisse gratia plenissimam. Quia inquit, Christo ductore gratia propinquissima, hoc ipsum indicat illud, quod in corpore mystico sanctæ ecclesiæ ipsa colli locum tenere dicitur, vt cap. 16. patebit, quod capiti vicinissimum esse constat. S. Bernar-

S. Thom.

Cap. 16. Bernard.

Bernar. in suis bonis cumulatilime reperit. Hinc Bernardus sermone 7. in Psal. Qui habitat, de Deipara, sic ait: Magnus ille Ignatius discipulus quem diligebat Iesus auditor in pluribus, quas ad eam conferpsi epistolas. Christum feram consulari; egregius plane vicarius dicitur, & commendatio honoris immensi. Nempe cui seruu e regnare est, Gestari hunc non onerari est seã ornari. ita Bernardus.

Isai. 29. Hec est (Isai. 29.) nubes illa leuis super quam Dominus ascendit, & ingressus est Ægyptum, & à facie eius commota sunt simulaera Ægypti: de Virgine enim nubem hanc leuam interpretatur Ambrosius de infir. Virg. cap. 13. Hieronymus, & Procopius. G. zeus in Isai. 19. super quam Dominus ascendens eius vlnis, vt ait Procopius, Herodianam tabiem fugiens, cum iuxta Isaiæ vaticinium commotata sunt, & conuulsa simulæra Ægypti, in Ægyptum est delatus, de quo puitit S. Antonius 4. part. tit. 15. cap. 2. §. 1. cur autem B. Virgo dicatur nubes leuis, c. 3. diximus. Andreas verò Cretensis orat. 2. de dorm. alludens ad il-

And. Cre. Psalm 67. Virgo curriples, inter alia ad B. Virginem; Tu es ille docetis mille millibus multiplicata: ut dicitur, qua milia nullum locupletum ad iuxisti ad eum in carne totum. Similiter à Damasceno orat. 1. de Natuit. Beatissima Virgo curriples Dei multiplex appellatur eorum, qui diuinæ gratiæ copis affluunt.

B. Virgo Hinc est, quod Virgo sanctissima, quia Mater est Christi, plerique fecit similia Sacerdotibus noua leg. s; qui Dominicum corpus in augustissimo Eucharistiæ Sacramento conficiant, & tractant. Nam verbis illis: Ecce Ancilla Domini, &c. Verbum Patris humana carne in suo utero vestit, in quo veluti in pretiosissima, ac nobilissima pixide sacrum illud corpus nouem mensibus circumgestauit: Natum postea manibus tractauit, aliusq; videndum, adorandum, osculandum, & tenendum exhibuit. Denique Christo vicinissimam esse ex eo patet; cum enim Christus sit altissimus, ipsa, quæ præ cæteris omnibus est in

Amplctamur, inquit, Maria vestigia, fratres mei, nec amittimus donec benedixerit & nobis; potens est enim, nempe velle est medium inter vorem, & arcem; Mulier inter solem, & lunam; Maria inter Christum, & Ecclesiam constituit: seu forte matris non tam velle oportum vore, quam amicitiam sole mulierem: magna quidem iam latitudo, sed mira omnino vicinitas; Quo modo enim in tam vubementi seruire tam fragilis natura subsistit & intia. Quam familiaris ei facta est Dominus, quam proximo, imo quam inima heri moruisti; quam iam inuenisti gratiam apud Deum? in te manet, & tu in eo & vestis eum, & vestis ab eo: vestis eum subianis carnis, & vestis ille te gloria sua manifestans, vestis solem nube, & sole ipsa vestiris. huc vtique Ber-

ardus S. Bernar. dicitur Bernardus Senensis tom. 3. S. Bernar. serm. 1. de glorio nomine Mariae ait 2. ca. dicitur.

Virgo stellatumque autem polarem immobilem intelligi vult filium Dei, qui principium, & finis est omnium, cui B. Virgo (vtiple ait) fuit vicinissima quadrupliciter. Primo, in incarnatione per carnem identitatem, quia eadem caro, qua fuit cur. Virginitatis; facta est caro filii Dei, ideo illi dictum, Dominus tecum. Secundo, in conuersatione. Si quidem eum lactauit, ei que ministrans; eius absentiam sustinere non potuit, nam & dolens eum quæsiuit, & in Templo inuenit. Tertio, in passione fuit vicinissima per compassionem, quia reuidentibus discipulis non recessit, stabat enim in cruce, in cruce Iesu. Quarto, in assumptione gloriam, sic B. Bernardus.

B. Bern. S. Bernar. dicitur.

Virgo stella

Luc. 1. Quæ

Luc. 1. Quæ

DEIPARÆ SANCTITAS ANTE Christi incarnationem: & quomodo Deo ex voto consecrata in Templo.

CÆTERVM, vt virginis beatissimæ imaginem

Virgo Christo vicinissimam, quæ præ cæteris omnibus est in

S. Bernardus.

nam præ reliquis ad Deum propinquitatem ostendamus, non secundum animam solum, verum etiam secundum corpus, quæ ad quaduplicem hanc, cuius meminit S. Bernardus, vicinitatem ferme reuocari potest: de vnaquaque illarum, quod multiplices eiusdem Virginis laudes complectantur, aliquantò uberius mihi agendum duxi. Et quidem positus ijs quæ de immentitate gratiæ, præ se ferunt quam in immaculata sua Conceptione, tum in filij Dei admirabili Conceptione, denique in sua gloriosa Assumptione, est adeptæ, de qua cap. 4. 5. & 6. disserimus; ex quibus eius præ alijs omnibus cum Deo vicinitas facitè intelligi potest; nonnulla præterea, quæ hoc ipsum perspicuè demonstrant, asseramus.

Maria vicinitatem ad Deum antelucationem

Et prima tanè Virginis cum Deo vicinitas spectari potest tum ante diuini verbi incarnationem, tum etiam in ipsamet. Incarnatione: & de vtraque quidem in præsentem capite agemus. Quod autem spectat ad vicinitatem qua Deo proxima fuit ante filij incarnationem, vt rem totam ex suis inijs retexamus, Deipara semper Virgo antequam conciperetur à sanctis iochaimo. & Anna eius progenitoribus iam senibus, & diuturna sterilitate laborantibus (de quorum egregia pietate cap. 18. vberius agendum) multis precibus, lacrymis, & que ieiunij, voto etiam nuncupato consecrandi in Templo ad diuinum obsequium, quam suscepissent prolem; fuit ipsi Deo promissa, vbi verò est in lucem edita, & ab lactata, sanctissimi eius parentes voti reuoluit; reddendi memores, Trimulam ad Templum adductam, atque sua etiam sponte se ipsam offerente in Deo dicarunt, vbi que eam dimiserunt non educandam tantum, quem admodum complures virgines, quæ in Templo degebant; sed etiam veluti sacratissimum munus Deo ex voto redditum, atque oblatum; vt iuxta illud Psalm. 91. *Plantæ a in domo Domini, in aruis domus Dei nostri floretet, eo que in loco cunctis virtutibus præ alijs omnibus, quæ ibi degebant enituit, vt ipsi merito dicatur illud Proverb. 31. Multa filia congregauerunt diuitias, in supergressa es vniuersas; & Ecclesia ex eius persona in quodam Responsorio: Congratulamini mihi, quia cum essem paruula placui Altissimo Ceterum de præclarissimis Deiparæ virtutibus, quæ dum esset in Templo, emicabant copiosius cap. 21. agemus. Quoniam autem erat Deo singulari-*

Cap. 18.

Psalm. 91.

Proverb. 31.

Cap. 21.

ter consecrata, & omni virtutum genere insigniter exornata hinc facti est, vt in singulari privilegio in ipsis templi adytis, atque in sanctis sanctorum, quæ reliquis inaccessa erant fuerit educata, vt mox videbimus, cibusque ei coelitus ab Angelo allatus, vt cap. 26. iunius ostendemus, id quod complures Patres, quos mox citabimus, asserunt, ipsa verò omnium mortalium prima virginis perpetuæ votum Deo obtulit cum in Templum esset præsentata, vel, quod magis mihi probatur, iud in ipso instanti suæ immaculatæ Conceptionis nuncupauit, tunc enim, & vsus rationis ei est acceleratus, & simul id Deo gratum esse cognouit, quod plenius cap. 32. vbi de eius virginitate agemus, probabimus. Atque hinc in eius desponsatione inter Sacerdotes oram dicunt difficultatem cum ex vna parte virgines omnes, quæ in Templo vivebant, iam ad nubilem ætatem peruissent, nuptiæ tradiderent ex alia verò parte Sacerdotes egregiam Virginis sanctitatem non ignorant, & virginis votum ab ea editum ex ipsa cognoscentes, eoque ex parentum voto, & suo consensu Deo dicatam esse scientes, taic, ac tantum donum Deo consecratum homini desponsare non audebant; quapropter Deum conuulerunt, atque eius iudicio diuinitus sunt admoniti, vt Iosepho ex tribu iudæ viri intro gressimo, atque sanctissimo desponderetur: qui Virginis sanctitatem adeò colebat, atque suspiciebat, vt licet postea eam in vtero concepit cereret nihil tamen sinistra de ea opinari sit ausus, vt docent Origenes hom. 1 in diuersis. Hieronymus in Matth. Chrylogus serm. 145. Theodoretus in Matth. 1. Bernardus hom. 2. in Mistus est, quamuis iustinus in Dialogo cum Triphone, & alij contrarium sentiant, de quo nihil in præsentia statuto. Ceterum S. Ioseph noiens eam traducere, voluit occultè demittere eam, donec ab Angelo totius mysterij certior factus, eam deinceps tanquam Domini sui matrem obseruauit, atque reuerentus est, ei que fideliter ministrare studeat, cui hoc etiam nomine plurimum omnes debemus. Quocirca in reuelationibus B. Gertrudis libr. 4. cap. 12. sic legitur: *Cum in celo nominabatur B. Ioseph, cui eras desponsata mater virginis. Omnes sancti capita sua reuerenter ob honorem eiusdem inclinabant, & nudi oculorum amice ab illo blandiebantur, ipsius dignitatis congaudentes hæc ibi*

Cap. 21. Maria matrem primam virginis

Cap. 31

Origenes Hieronymus Chrylogus Theodoretus Bernardus iustinus

S. Gertrudis

Verum

Verum inclitæ laudes, & eximia merita S. Ioseph, qui ipsonus Virginis Deiparæ fuit, & Pater Christi est reputatus, maiora sunt, quàm ut breui digressionè comprehendi possint; inde illa aliis pro dignitate iusto volumine pertractanda relinquamus. de eius tamen integerrima virginitate agemus in tractatu de Virginibus sect. 2. Illud tamen minimè prætermittendum, quod Deiparæ lib. 7. reuelat. S. Brigitæ cap. 25. eidem reuelauit. Pro certissimo, inquit, scire debes, quod Ioseph antequam desponsauit me, intellexit in Spiritu sancto me uouisse uirginitatem meo Deo, immaculatamque esse cogitatione, uerbo, & opere. Quis ea intentione desponsauit me, ut seruiret mihi habendo me pro Domina sua, & non pro uxore. Ego autem in Spiritu sancto scivi certissimè, quod uirginitas mea perpetuo permaneret illa, licet ex occultis dispensatione Dei uirò desponsabar: sed postquam consensu nuncio Dei Ioseph uidentis uerum meum Spiritu sancto uirtute inuismescere, expauit uerhemer, nec suspicatus contra me aliquid sinisterum, sed recordatus dicta Prophetarum prænuntiantium filium Dei nasciturum de Virgine, reputabat se indignum tali seruire Mauri, donec Angelus in somnis præcepit sibi non solum, sed cum charitate mihi in strata. hæc ibi. Cæterum ad ea, quæ diximus Patrum testimonio confirmanda ueniamus; omnia ista, quæ alibi à nobis ex instituto pertractari significauimus.

S. Brigitæ.

B. Virg. ad huc in fani Deo est dicata.

Euodius. S. gnat. us Niciphor.

Grego. Nazian.

Grego. Nyssen.

7. Euodius primus post S. Petrum Antiochenus Episcopus à S. Ignatio in Epistola ad Antiochenos beatissimus appellatus in Epistola quadam, quæ inscribitur, Lumen; apud Nicephorum lib. 1. cap. 3. inter alia sic ait: Maria trimula cum esset in Templo est præsentata, & ibi in sanctis sanctorum traiecit annos undecim, deinde uerò Sacerdotum manibus Iosepho ad custodiam est tradita, apud quem dum mensis egisset quatuor ab Angelo Gabrielis latum illud accepit nuntium, sic Euodius. Gregorius Nazianzenus in Tragædia, quæ inscribitur, Christus patiens; hæc ex persona Deiparæ ad Christum cecinit.

Simul atq; nata sum, patris, tui ut arbitor,
Ex mente summa, me meus nutrit pater,
Non inter illos, quos colunt homines, lares;
Sed me sacra mater adis destinat.

Gregorius Nyssenus hom. de Christi natiuitate ex arcana quadam historia plura referens: Virginis, inquit, Mater cum esse sterili matrem à Samuelis imitatio, supplicem Deum orat

pro fecunditate: quod si mater euaserit se quodcumque peperit, ei dedicaturam; quam uobrem cum siliam suscepisset, eam uocauit Mariam, ut ipso etiam nomine testaretur acceptum munus à Deo: Illa igitur cum iam grandis scilicet esset, nec uere matris amplius imigeret, eucis ad templum Deo reddidit, & studiosè promissum exoluit. Sa. 1. Reg. 1. cerdotes autè quandis paruula fuit ad Samuelis similitudinem in sanctis adibus educarunt: sed cū iam adoleceret, consulebant quidnam agerent de sacro illo corpore, ne Deū offenderent: etenim natura legi illam subijcere, ut cuiusdam in matrimonio collocata seruiret, absurdissimum uidebatur. Instar enim sacrilegij fuisse: si muneris Deo sacrati, dominus homo fieret, legibus, n. erat constitutum, ut maritus dominaretur uxori. Mulierè

Quaratione Deiparæ. Iosepho est desponsata.

Metaphrastes. Nicephor.

Quaratione Deiparæ. Iosepho est desponsata. Metaphrastes. Nicephor. rursus inter Sacerdotes in Templo uersari, nec lex nec grauitas permittebat. Deliberantes igitur in hac sententiam diuinitus conuenerunt, ut eam conuubij nomine cuiusdam desponderent, qui tantè ad custodiã eius dumtaxat esset idoneus. Ad hoc autem munus aptissimus inuentus est Ioseph ex eadem Tribu, & patria, quæ erat Virgo, huc usq; Nyssenus. Metaphrastes oratione de uita, & dormitione Deiparæ citat Nyssenum, eademque priorius refert, eui consentit Nicephorus libro 1. eccles. histor. cap. 7. qui Deiparam ait iuxta uotum à parentibus in Templo Deo consecratam, tertium iam tum agentè ætatis annu: Et Sacerdotes, inquit, tum eam tanquam sanctius quoddam donarium susceperunt, & puellam in sacrario fruentem esse iuxta, ad antiqui illius Samuelis similitudinem: itaque illa, u. res in acta, & sacrosancta in templi sanctiore loco, & ad ipsas uicebat. hæc Nicephorus. S. Epiphanius hæc 79. contra Collyndianos, agens de Conceptione Deiparæ ab Angelo parentibus prænunciata, citat historiam Mariæ, & traditiones, & adiecit, Virginem per preces, & omnem diligentiam secundum promissionem patri, ac matris datam esse. Idem serm. de laud. Virg. hæc 78. Virginem ait secundum promissionem uelut Isaac dispositam.

S. Epiph.

Hierony.

8. Hieronymus in libro de natiuitate Mariæ tom. 9. eadem refert, quæ Nyssenus, & alii, & addit S. Ioachim pro suscipienda sobole oranti ab Angelo prædictum: Anna uxor tua pariet tibi filiam, & uocabis nomen eius Mariam: hæc et, ut uouisti, ab infantia sua, Domino conseruata, & Spiritu sancto replebitur adhuc ex uero matris: ubi Hieronymus natiuitatem Deiparæ narrauit, subiijit.

Cumque trium annorum circulus volueretur, & ablationis tempus completum esset, ad templum Domini Virginem cum oblationibus adduxerunt: & post pauca: Voto suo perfecit Virginem intra septem Templi cum alijs virginibus ibidem educandam dimiserunt, ipsi vero Domum regressi sunt: Virgo autem Domini cum aetate processit, & virtutibus proficiebat, quoties namque ab Angelis frequentabatur, quoties diuina visione fruebatur. Cuius autem Virgo ad quartumdecimum annum peruenisset, & denunciatum esset, ut Virgines, quae hoc impleverant tempus, domum reuertentur, & nuptii traderentur: sola Virgo Domini Maria hoc se facere non posse, respondit dicens: se quidem, & parentes suos Dominum seruiri mancipasse, & in super seipsam Domino virginisatem vouisse; pergit postea Hieronymus de scriberet, quomodo Pontifex antecessor factus opus esset, primorum consilio Dominum consuluit, cuius oraculo is de domo Dauid est electus cuius virga ad altare allata storem geminasset. & in eius cacumine spiritus Domini in specie columbae confidisset; sicque ostensus est Ioseph grandaeuus, cui commendari, & desponsari debebat Virgo. Idque factum est. haec ex Hieronymo. Andreas Cretensis oratione 1. de dormit. Deiparae, refert parentes Deiparae steriles enixè Deum pro foecunditate rogasse, & crebra sacrificia facienda curasse, diuinumque responsum, ac promissionem accepisse. & post pauca de eius praesentatione. Potest, inquit, inter alia summam recenseri Virginis aduentus ad Dei templum, quomodo sit puellorum munus Deo dedicatum, quomodo in adytis tanquam in aureis uicta thalamis immortalis, non autem communem cibum sumebat. haec Andreas.

Andr.

Cret.

Parentes

Deipara

steriles cum

precibus à

Deo impo-

trantur.

German.

Patriar.

9 Germanus Patriarcha Constantinopolitanus vir sanctissimus in orat. de praesentatione Deiparae, S. Annam Zachariae Sacerdoti Ioannis Baptistae parenti narrantem introducit, quomodo sterilis cum esset filiam suscepisset, cum enim plurimas preces Deo se obtulisset diceret, suumque conjugem quadraginta dierum ieiunio hoc idem à Deo flagitasse: Hoc quoque, inquit, adieci, quoniam tibi Domine donum gratiarum actionis omnino & maneat in tuo Sanctuario: anquam sacrum donarium, & munus pretiosissimum, quod mihi datum est à te, qui es perfectissimus dator pretio-

ssimorum munerum. & mox: hinc ergo eo ablato vota mea reddo Domino, quae distinxerunt labia mea, & locutum est os meum in afflictione. Non Regi terra meam offerens filiam, sed Deo caelesti, & Regi decantam. Accipe deinceps o Propheta meam à Deo datam filiam, & introducā plantam in loco sanctuarij in promptu Dei habitaculo. & infra: Zacharias puellam lactus tenens, eam prompto, & alacri animo introducit in sancta sanctorum, & iterum: Manu autem puella de cetero in sanctis sanctorum, seu in Templi penetralibus, Ambrosiam nutrit montem per Angelum accipiens usque ad secundam aetatem. Idem Germanus initio illius orationis sic habet: Vbi non sapē, sed semel solum in anno Sacerdos ingreditus peragebat cultus mysticos, illuc Mater Domini, ut ibi perpetuo maneret à suis adducitur parentibus, & ut esset in sacris gratia adytis. Quis vidit, aut quis audiuit fecerunt, quae adduceretur in intima sancta sanctorum, ad qua vix patet aditus hominibus, ut in his habitet. & versetur? & mox: Inuenimur, quemadmodum Propheta Zacharias eam suam manū accipit, & adducit in adyta, non dicens eius parentibus; Non faciam hanc rem maximè nouam, neque puellam introducam in sancta sanctorum, ut in eis habuit affidē, in qua semel in anno suffus sum intrare. Nihil tale dixit Propheta Zacharias, sed ut qui praesens esset futurum, quoniam erat Propheta, eam expectans, sicut qui post eum fuit Simeon illius filium, eam us quoque excipit prompto, & alacri animo. haec Germanus. Geotgius Nicomediensis oratione de oblat. Deiparae eadem fere habet. quae Nyssenens, & Germanus, & inter alia ait: Deiparam Angelus circumcirca spansibus, & collatantibus a parentibus in Templo oblatam, Zachariam vero prophético spiritu affisum Virginis aduentu esse latatum: Atque cum ea versante (ut solebat) in adytis, vidisse Angelum sermocinantem, eique praebentem alimentum. & infra, cum praeselata de Virgine dixisset, subiicit: Tu autem o homo admirabilem, & nouam in Templo viuendi rationem audiens Virginis, noli de eo dubitare, noli examinare ratione ea qua non potest capere cogitatio. & infra: Oportebat non in sanctis sanctorum Tabernaculi, sed in ipso caeli in prima aetate educari eam, qua his conspectus est lactior. & puritate antecellens, haec ille, qui pleraque alia in laudem Deiparae persequitur. Damascenus lib. 4. de

Germ.

nu.

Nyl.

In sacri-

templi adit.

Deipara

educata.

Geo.

Coe.

Georgiu

Nicom.

diensi.

Ob-

no-

u-

fir.

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

Lo-

Hi-

fide cap. 19. *Quemadmodum*, inquit, *præsa illa Anna cum sterilitatis morbo laboraret, per orationem, ac promissionem Samuelem procreavit: eodem modo hæc etiam per orationem, & promissionem Deo genitricem à Deo accepit, ut ne hic quæq; cuiquæ ex illustribus matronis cederet. & infra: Adducitur Despara in Templum, atque in domo Dei plantata, atque per spiritum saginata, instar oliuæ frugifera virtutum omnium domicilium efficitur.* Pantaleon Diaconus in Encomio S. Michaëlis apud Metaphrastem, & habetur in Surtio 29 Septembris: Idem, inquit, Zacharias vidit Gabrælem in sanctis sanctorum cibum de caelis afferentem ad Desparatrem. Metaphrastes præterea, quæ habet in oratione de ortu, & vita Desparæ (ubi, ut supra dixi, eadē quæ Nyssenus supra citatus narrat) in Commentario de S. Joanne Baptista, hæc addit: Zacharias, inquit, senex, & Sacerdos cum Saluatoris nostrum matrem utris gestans vidisset, & sic ab ea saps in Templum introduci, & eum esse Deum minime ignorasset, propterea ei conce- dit, ut ingrediat in sancta sanctorum, cum cognovisset eam esse Desparæ, & ut ille staret, largitur propter excellentiam, sic Metaphrast. Genig. Cedrenus in compendio historiarum Dei genitricis, inquit, in Templum deducta à parentibus anno atatis sua tertio, undecim annos nata parentes amisi: neque verò unquæ Templo excedebat, sed si quæ re opus haberet ad solam Elisabetham ibat cognatam. & Templo vicinam Literas hebraicas superstito etiam num loachimo dicitur.

Pantaleo.
Surtius.
Metaphra-
stes.

Nyssenus.
Zacharias, inquit, senex, & Sacerdos cum Saluatoris nostrum matrem utris gestans vidisset, & sic ab ea saps in Templum introduci, & eum esse Deum minime ignorasset, propterea ei conce- dit, ut ingrediat in sancta sanctorum, cum cognovisset eam esse Desparæ, & ut ille staret, largitur propter excellentiam, sic Metaphrast. Genig. Cedrenus in compendio historiarum Dei genitricis, inquit, in Templum deducta à parentibus anno atatis sua tertio, undecim annos nata parentes amisi: neque verò unquæ Templo excedebat, sed si quæ re opus haberet ad solam Elisabetham ibat cognatam. & Templo vicinam Literas hebraicas superstito etiam num loachimo dicitur.

Georgius.
Cedrenus

10 Ex his Patrum testimoniis posset quispiam tria in quæstionem vocare. Primum qui fieri potest, ut mulieres in Templo habitarent, quibus ne accedere quidem intra illud fas erat? Iosephus enim lib. 6. de bello Iudaico c. 6. Templum, inquit, aramque cingebat ex pulcherrimo lapide septum usque ad cubitum surgens, quod populum à Sacerdotibus segregabat. & mox: Prædictum limitam, nec puris mulieribus transgredi permittebatur. ita Iosephus. Secundum, quoniam pacto Despara fuerit tum ex parentum voto, tum ex suamet oblatione Deo perpetuè consecrata, cum Levit. 27. Etiam mulier si spondisset Deo animam suam pecunia redimenda esset. Tertium, an Despara in ipsis intus Templi adytis, nimirum in sanctis sanctorum educata fuerit. cum ex Apostolo ad Hebr. 9. In illa semel in anno solus Pontifex non sine sanguine introibat. & Iosephus lib. 2. con-

tra Appionem: In adytum, inquit, id est sancta sanctorum soli principes sacerdotum ingrediebatur propria sola amitti. & lib. 8. antiqui. cap. 2. idē indicat, & Philo de legatione ad Cajum testatur quibuslibet etiam Sacerdotibus, imò & ipsi Pontifici si duobus anni diebus, aut eadem die ter, quaterve in intimam sacraium ingredi vellet, sub pœna capitis esse interdictum. idem docet in lib. de Monarchia.

Et ad primum quidem facile respondetur, in Templo Ierosolymitano, ut auctor est Iosephus lib. 6. de bello Iudaico cap. 6. fuisse proprium loco religionis causa mulieribus destinatum, qui muro discernebatur. & in hoc peculiaris locus virginibus ad orandum erat assignatus, quemadmodum Origenes, Basilii, Nyssenus, & alij complures, quos cap. 32. afferemus, testantur: & quidem de atrio mulierum Villalpandus in tom. 2. par. 2. in cap. 24. Ezech. lib. 4. cap. 69. negat in primo Templo Salomonis hujusmodi peculiare atrium mulierum fuisse, lege tamen vel consuetudine mulieres à porticu Sacerdotum prohibitas: in secundo verò Templo, Zorobabelis lib. 3. cap. 28. in cap. 40. Ezech. ex Rabinorum sententia vult fuisse atrium mulierum in tabulato quodam, in quo ex superiori parte molieres, ex inferiori verò viri spectabant: itaque iuxta hoc atrium ad orandum mulieribus destinatum domicilia quædam fuisse; in quibus mulieres diuino cultui dedicata, & Virgines præstitim illæ, quas parentes diuino obsequio deuovebant, Educabantur. Talis erat Anna prophetissa vidua, quæ Luc. 2. Non discedebat de Templo, jejunijs, & obsecrationibus seruiens nocte, ac die, quare Ambrosius lib. 1. de virginibus, cum probaret in testato veteri aliquos virginatatem coluisse, subiicit: Nam etiam in Templo Ierosolymis fuisse legimus Virgines deputatas, quo in loco Ambrosius spectare videtur ad illud 2. Machab. cap. 3. ubi sic legimus: Virgines, quæ conclusæ erant procurrerant ad O-niam, alia autem ad muros, quadam verò per fenestras aspicebant, quod de virginibus, quæ in Templo clausæ morabantur, intelligitur, quicquid Lyranus dicat, qui de virginibus, quæ domi suæ custoditæ erant, accipiendum existimat, videntur enim per fenestras domicilij sui in Templum, quæ ibi gererentur, prospicere. nam Exod. 38. Labrum æneum cum basi sua à Moyse factum describitur.

P 2 D 1

Hebr.
Philo.
Mulieres
Templo Ie-
rosolymita-
no habita-
bant.
Iosephus
Hebr.
Origenes.
Basilii.
Nyssenus.
Cap. 32.
Villalpan-
dus.
Luc. 2.
Ambrosi.
2. Mach. 3.
Lyranus.
Exod. 38

tra Appionem: In adytum, inquit, id est sancta sanctorum soli principes sacerdotum ingrediebatur propria sola amitti. & lib. 8. antiqui. cap. 2. idē indicat, & Philo de legatione ad Cajum testatur quibuslibet etiam Sacerdotibus, imò & ipsi Pontifici si duobus anni diebus, aut eadem die ter, quaterve in intimam sacraium ingredi vellet, sub pœna capitis esse interdictum. idem docet in lib. de Monarchia.

Et ad primum quidem facile respondetur, in Templo Ierosolymitano, ut auctor est Iosephus lib. 6. de bello Iudaico cap. 6. fuisse proprium loco religionis causa mulieribus destinatum, qui muro discernebatur. & in hoc peculiaris locus virginibus ad orandum erat assignatus, quemadmodum Origenes, Basilii, Nyssenus, & alij complures, quos cap. 32. afferemus, testantur: & quidem de atrio mulierum Villalpandus in tom. 2. par. 2. in cap. 24. Ezech. lib. 4. cap. 69. negat in primo Templo Salomonis hujusmodi peculiare atrium mulierum fuisse, lege tamen vel consuetudine mulieres à porticu Sacerdotum prohibitas: in secundo verò Templo, Zorobabelis lib. 3. cap. 28. in cap. 40. Ezech. ex Rabinorum sententia vult fuisse atrium mulierum in tabulato quodam, in quo ex superiori parte molieres, ex inferiori verò viri spectabant: itaque iuxta hoc atrium ad orandum mulieribus destinatum domicilia quædam fuisse; in quibus mulieres diuino cultui dedicata, & Virgines præstitim illæ, quas parentes diuino obsequio deuovebant, Educabantur. Talis erat Anna prophetissa vidua, quæ Luc. 2. Non discedebat de Templo, jejunijs, & obsecrationibus seruiens nocte, ac die, quare Ambrosius lib. 1. de virginibus, cum probaret in testato veteri aliquos virginatatem coluisse, subiicit: Nam etiam in Templo Ierosolymis fuisse legimus Virgines deputatas, quo in loco Ambrosius spectare videtur ad illud 2. Machab. cap. 3. ubi sic legimus: Virgines, quæ conclusæ erant procurrerant ad O-niam, alia autem ad muros, quadam verò per fenestras aspicebant, quod de virginibus, quæ in Templo clausæ morabantur, intelligitur, quicquid Lyranus dicat, qui de virginibus, quæ domi suæ custoditæ erant, accipiendum existimat, videntur enim per fenestras domicilij sui in Templum, quæ ibi gererentur, prospicere. nam Exod. 38. Labrum æneum cum basi sua à Moyse factum describitur.

P 2 D 1

De speculo mulierum, qua excudebant in ostio tabernaculi, & septuaginta vertunt, de speculis jejunantium apud ostium tabernaculi: ideoque Hieronymus l. 1. adversus Iovinianum: De speculis, inquit, mulierum jejunantium, quasi de purissimo corporibus virginum Lucie in tabernaculo funditur. & Rabbi de Aben-zana, mulieres illas dicit, spreta mundi vanitate, specula Domino obtulisse; quas certè non fuisse paucas illud indicat; nam instar exercitus ad ostium tabernaculi orantes, & jejunantes excubabant, & inter peccata filiorum Heli 2. Reg. 2. & hoc commemoratur quod dormirent cum mulieribus, quæ observabant ad ostium tabernaculi. & 4. Reg. 11. Joas Rex infantulus educatus est cum nutrice à Joïaba sorore Ochozæ, eratque cum ea sex annis clam in domo Domini, Joïaba enim erat uxor Joïadæ Pontificis, & cum sua familia in domo Domini degebat: quin etiam apud Josephum lib. 5. de bello Judaico cap. 22. recensentur quædam turres fornicæ, quasi in illis fornicæ morarentur. Maneat ergo in Templo fuisse mulierum domicilium prope atrium illud Templi, ad quod mulieribus ad orandum patebat adytus; & in hoc fuisse Deiparam educatam: & hæc est sententia Patrum, quam Ecclesia amplexa est, cum solempne festum Præsentationis Deiparæ in Templum celebret die vigesimaprima Novembris, quod eruditissimè contra Hæreticos probat Canisius lib. 1. de B. Virgine cap. 12. idem confirmant Cardinalis Baronius in apparatu ad tomum primum Annalium, Suarez tom. 2. in 3. par. disp. 7. initio. Espencæus lib. 3. de continentia cap. 7. Battad. tom. 1. lib. 6. cap. 6. & tom. 2. lib. 3. cap. 40. Sotarius in c. 3. lib. 2. Machab. Castro in historia Deiparæ cap. 3.

11. Quod ad secundam, verò difficultatem spectat, dicimus ex capite illo 27. Leuit. duplicem colligi oblationem hominis Deo ex voto factam, alteram qua id quod offerebatur, pretio redempserat, de qua hæc ibi legitur: Homo, qui votum fecerit, & sponderit Deo animam suam, sub estimatione habet pretium, & hac ratione tam masculi, quam foemine Deo oblationem redduntur pretio, quod ibi pro varia, tum masculorum, tum foeminarum ætate diversum quoque præsentitur. Alteram verò, qua id, quod offerebatur, in divini cultus usum perpetuò dicebatur, nec redimi poterat, de qua in fine eiusdem capituli sic habetur: Omne quo ad

Domino consecratur, siue homo fuerit, siue animal, siue ager non venditur, nec redemi poterit: Quicquid semel fuerit consecratum sanctum sanctorum erit Domino, & hoc modo Anna mater Samuelis 1. Reg. 1. votum nuncupavit dicens: Domine exercituum si dederis serva tua sexum virilem, dabo eum Domino omnibus diebus vite ejus: id eoque ubi ablata est eum, adduxit in domum Domini, ut maneret ibi jugiter, quem admodum ibi legitur. & eadem ratione aliqui, quos sequitur Lyranus Iudi. cap. 11. existimant filiam Iephthæ hoc modo Domino fuisse consecratam: Per observationem (inquit Lyranus) virginis viuentis in oras omnis ac jejunijs, & pijs operibus, sic fuit sacrificata, non per mortem corporalem, sed per mortem esulem, & spiritualem divinis obsequijs est deputata, eo modo, quo Religiosi dicuntur mundo mortui. hæc Lyranus Eodem quoque modo parentes Deiparæ ante eius conceptionem, prolem quam suscepissent divinis obsequijs perpetuò mancipandam per votum obtulerunt, quemadmodum Nyllenus, & alij Patres satis aperte indicant, ideoque susceptam suam ubi est ablata, ad Templum adductam ibi eam spontè etiam iusse Deo offerentem dimiserunt.

Hinc factum est, ut Sacerdotes templi adeò fuerint perplexi cum Deipara ad ætatem nubilem peruenisset, quid de ea fieri oporteret, quippe quæ ex parentum voto, & sua quoque voluntate Deo fuerat in perpetuum consecrata: quare Patres eam appellant divinam donarium, & ipsa insuper suam Deo virginitatem obtulerat, quo circa Sacerdotes communicato ea de re consilio, Domini voluntatem consulentes, Virgæ divini usque florentis, & Colombaræ, ut ait Hieronymus supra citatus, in eius fastigio confidentis indicio, Iosepho spectatæ, & notæ probitatis viro ex eadem tribu Iudæ eam desponderunt, id quod non solum indicat Nyllenus, Metaphrastes, & Nicephorus, quos supra attulimus: qui addunt eam desponsatam Iosepho, qui ad custodiam eius dumtaxat electus idoneus, verum complures alij, quos non citabimus, qui forte Iosephum in sponsum Deiparæ electum tradunt. Solum verò nomen apud eos divina voluntas signo aliquo manifestata accipienda est, quo indicatur is, qui eligitur, de quo eleganter Dionysius cap. 9. de Ecclesiast. hierarch. agens de electione S. Matthei Actor. 1. Videtur in his scriptis, scripta divina, sortem qua divinitus Mar-

Rabbi Aben-zana

2. Reg. 2.

4. Reg. 11.

Iosephus Habr.

Canisius. Baronius. Suarez. Espencæus. Battada. Sotarius. Castro.

Idem in antiqua lege 2. ex redimibile. & redimibile.

1. Reg. 1.

Iudic. 11.

Lyranus

Mariano

Virginitate

Hierony

Nyllenus

Metaphr

Nicephorus

Dionysius

Actor. 1.

Epiphanius. ista obigit, appellare, diuinum quoddam munus, quod illi Pontificum choro, eum, qui diuino iudicio, dilectus, esset renuncians indicaret. sic ille, Atque id de S. Ioseph tradit Epiphanius hæretic. 78. Quando inquit, Virgo tradebatur ipsi Ioseph foribus cognitis ipsam ad hoc venire, non tradita est ipsi ad coniunctionem, quoniam viduus erat si verè dicere oportet, sed propter legem quidem vir illius vocatus. & infra: Ioseph accepit Mariam viduus agens annum viduitatis sua fortissi octogesimo, & ultra. & in Antidotat. Hic Ioseph, inquit, senex existens, secundum necessitatem foribus missis in viduus. & non habentes uxores in singulis tribubus in virginibus, eo quod consecrati essent in Templo primogeniti filii maiusculi, & foemina, accepit iuxta sortem sanctam Virginem Mariam, ex qua secundam carnem natus est Dominus noster Iesus Christus.

Germanus. Germanus in oratione de oblatione Delparæ: Tunc, inquit, Dei nutu, & consilio Sacerdotum de ea datur fors, & sorte eligitur Ioseph iustus, Cedrenus in compendio agens de Delpara: Cum annum decimumquar tum attingisset, Iudæi in Templo eam deinde morari non sinit passi. Porro Sacerdotes eius causa Deum precati sunt: ibi Pontifex duodecim senum cognatorum Maria f. rulas accepit, inquit ara posuit dicens, ostende Domine cui virgo hæc debeat copulari: floruit autem virgo Ioseph fabri, atque huic obogenario in matrimonio tradita est. ita Cedrenus, Et quidem de ætate S. Ioseph, quam dicti Auctores indicant, nihil mihi in presentia accuratius agendum existimavi Damascenus in oratione 1. de dormit. Virgini sic habet: Sanctus Ioseph in egram, atque inuoliam legem ad senectutem usque seruauerat, eum & sponso, hoc est virginis iusto custodi d. uacatum choro tradita est Beata Virgo. Et Nicephorus lib. 1. cap. 7. Ioseph, inquit, senio, & honestatis morum iam priorem bonæ fidei existimationem consecutus erat. Nobis verò probatur sententia Abulensis in cap. 1. Matth. quæst. 32. & Nume. 1. quæst. 31. S. Iosephum quamuis ad senectutem declinaret; ea tamen ætate fuisse, quæ gignendis filiis, ut si Virginis famæ prospiceretur, & labori fabrilis ad sustentandam familiam, apta esset: & hoc modo alique ratione conulari possunt aliquot Doctorum sententiæ, quæ de ætate S. Ioseph contraria sentire videntur: existimo etiam cum Hieronymo libro contra Heluidium, S. Ioseph Virginem

fuisse, quicquid dicat S. Epiphanius in tractatu de Virgini. sect. 2. & cap. 32. verius probabo.

Cur autem Christus ex Virgine desponsata nasci voluerit, plurimæ à sanctis Patribus afferuntur rationes, quæ apud Hieronymum in 1. cap. Matth. & apud alios videri poterunt: nius Bernardi verba, qui paucis multis earum complectitur ex homil. 2. super Missus est proleiam: D. sponsata est, inquit, Maria Ioseph quando per hoc, & à canibus (hoc est Damonibus) sanctum absconatur, & a sponso virginitas comprobatur, & Virginitas tam veracundia parietur quam fama prouidetur, sic Bernardus Nam, ut ipse dixerat paulo superius: Tolerabilis atque honestus fuit putari ad tempus Christum de coniugio fuisse natum, quam de fornicatione, maluit enim Dominus ex Ambrosio in Lucam: Aliquos de sua generatione, quam de Matris pudore dubitare. Et ita è hoc exemplo, inquit Augustinus libro secundo de consensu Euangelist. cap. 6. Magnificè insinuatur fidelibus conjugatus etiam seruata patris consensu continentia posse permancere, vocariq. coniugium, non permixto corporis sexu, sed custo isto mentis affectu: atque ita factum est, ut exemplum hoc complures coniuges seruata virginitate in Christi Ecclesia sine secuti, quorum aliquos in tractatu de virginibus sect. 8. recensebo.

12. Tertia porro difficultas petit quæstionem illam, an Virgo beatissima in sanctis sanctorum fuerit educata. Et sanè ducto florù suorum testimonia, quæ in difficultate propo- sita afferuntur, probant non fuisse Delparam eo ingressam. & licet Augustinus in Exordium quæst. 133. Non tantum, inquit, semel in anno intrare solere Sacerdotem in sancta sanctorum sed semel in anno cum sanguine, & quotidie quiescere intrare sic sanguinis causa ponentis iudens ita Augustinus, qui existimat cetera Origine homil. 9. in Leuiticum, altare thymiamatis fuisse intra sancta sanctorum: ad aliud tamen d. communiter negatur; dicunt enim fuisse illud altare in Templo extra sancta sanctorum cum candelabro, & mensa pasum propositionis, de quo susse Rebera de Templo lib. 2. cap. 8. & Barrada como 2. lib. 3. cap. 6. & alii Ex alia verò parte plerique omnes ex Patribus Græcis supra citatis, quos verissime esse habuisse veteres hæde re historias, quas allegant Nylimus, Epiphanius

Epiphanius.
Cap. 32.
Tract. de
Virg.
Cur. bri-
stus. 2. Vir-
gine. u. 1. p. 8.
Iara na-
scitur.
Hierony-
Bernardus

Ambrosio.

Augustini.

Maria in
sanctis san-
ctorum fuit
educata.

Augustini.

Origine.

Barrada.

Nylimus.
Epiphanius.

Epiphanius. Epiphanius, Hieronymus, Nicephorus, & alii) disertis verbis asserunt, Deiparam in sanctis sanctorum in templi adytis, & penetralibus enutritam: ita in supra allatis testimoniis Eoodius apud Nicephorum; ipse Nicephorus, Andreas Cratenlis, Georgius Nicomedienlis, Pantaleon, Metaphrastes, & Germanus: qui addit eam ad intima sancta sanctorum, quae summo Sacerdoti semel in anno patebant, inductam; horum auctoritate permotus Barrada tom. 1. lib. 6. cap. 6. dicit horum Patrum sententiam, si sit tantum opinio, reiiciendam esse; non autem si sit maiorum traditio. *Quod se tradisse, inquit, esse, responderemus sicut Pontifici licuisse ingredi sancta sanctorum ex lege, ex privilegio vero etiam Virgini Deiparae. Quod Deo quoque Iacobo concessum scribit Hieronymus, recep. ity. Ecclesia in Breuiarij Lectionibus. Iacobo, inquit, vni licebat ingredi in sancta sanctorum, si Iacobo, cur non Virgini: in qua virgines fulgorem tantum emittebant, ut testamenti altera Arca sancta sanctorum dignissima videretur.* haec Barrada. Castro in historia Deiparae cap. 3. num. 14. hanc difficultatem versans, ait nulli licuisse, cum res diuina solemniter ageretur, ingredi in sancta sanctorum, praeterquam summo Sacerdoti semel in anno, transacto vero illo tempore licuisse iis, qui essent sanctitate insignes, quod probat Leuit. 16. vbi habetur: *Nullus hominum sit in tabernaculo quando Pontifex sanctuarium ingreditur, ut roget pro se. & domo sua, & universo casu filiorum Israel, donec egredietur.* Confirmat quoque exemplo S. Iacobi Apostoli, cui soli ex Hegeippo lib. 5. apud Hieronymum de viris illustribus in Iacobo, licebat ingredi sancta sanctorum, quod etiam attestatur Epiphanius haerel. 29. ex Clemente Eusebio, & alijs scribens, permissum esse Iacobo semel in anno ingredi ad sancta sanctorum, nihil ergo mirum si permissum sit Virgini purissimae in aetate tenera Deo consecratae, quae coelestis cuiusdam sanctitatis speciem praeter reliquis sanctis conspicuum omnibus praebat, in iisdem sanctis sanctorum orare. haec Castro.

Ex quibus omnibus liquidò apparet, Virginem sanctissimam etiam ante Christi incarnationem singulari ratione non tantum secundum animam per copiosissimam gratiam praeter ceteris Deo coniunctam, verum etiam ipso etiam corpore Deo singulariter in

templo consecratam; quod parentura Aeternum precibus, ac voto Deus eam ipsis concessisset, vitam quoque purissimam in ianuis, ac sacrosanctis Templi adytis vsque ad desponsationem traduxisset: quo factum existimo, ut Ancillae Dei nomine peculiari ratione, tum in responsione ad Angelum, tum etiam in suo cantico apud S. Elisabeth iure optimo seipsa appellaret: quod nomen dignissimum per antonomasiam singulari ratione ei est tribuendum, non tantum quod Deus optimus eius animam ab instanti immaculatae eius Conceptionis admirabilibus donorum praerogatiuis, ac privilegijs in seum peculiarem Thronum, & in Templum sibi sacratissimum consecraret, ac ornaret; verum etiam quod à nullo vnquam alio fuerit possessa; idque absque ulla profus carnis, vel spiritus rebellionis, seu contradictionis; quod de alijs hominibus in peccato originali conceptis, qui in membris suis legem repugnantem legi mentis suae inueniunt, dici nequaquam potest. Atque haec de vicinitate Deiparae cum Deo ante incarnationem.

DEIPARAE CVM CHRISTO IN INCARNATIONE VICINITAS & de admirabili eiusdem incarnationis mysterio.

AT vero vicinitas, quae eidem Virgini beatissimae cum Deo in Verbi incarnatione intercessit, ea fuit, ut omnem nostri intellectus capium superet, nullisque verbis à nobis plene explicari possit; quin etiam ipsi eidem Virgini peculiari sancti Spiritus praesidio opus fuit, cum Verbum Patris in tuo virgineo utero excepit. De quo pulchre S. Damascenus orat. 2. de dorm. Virg. in hymnis, quos ab Apostolis in eius dormitione editos scribit; inter alia admiratione digna, quae Apostoli in mysterio incarnationis laudibus efferebant; in quibus Dei bonitas, ac potentia elucebant recenset, & hoc: *Quoniam* Alludit pacto, inquit, *Virginis corpus, quod ex materia concretum est, a quo ad suam naturam accedit, & inuenit. ita Damascenus, qui orat. 1. de Natu. Deum huic difficultati sic respondet. Spiritus sanctus, per quem igne diuino minime absumeretur, nam hoc quo-*